

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2225/14
25.12.2015. године
Б Е О Г Р А Д

поништена одлука Збора радника
РАД-7.8 остало

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Александре Спирковске, председника већа, Драгице Савељић Николић и Зорице Јовановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ против туженог Републике Србије - Министарство просвете, науке и технолошког развоја, чији је законски заступник Републички јавни правобранилац из Београда, Немањина бр.22-26 и умешача на страни туженог АА1, чији је пуномоћник АБ1, адвокат, ради поништаја одлуке, одлучујући о жалбама туженог и умешача изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П1 бр.7133/10 од 13.02.2013. године, исправљене решењем истог суда П1 бр.7133/10 од 26.11.2013. године, које је исправљено решењем тог суда П1 бр.7133/10 од 16.06.2014. године, у седници већа одржаној 25.12.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр.7133/10 од 13.02.2013. године, исправљена решењем истог суда П1 бр.7133/10 од 26.11.2013. године, које је исправљено решењем тог суда П1 бр.7133/10 од 16.06.2014. године, у ставу првом изреке, па се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи одлука Збора радника РЗ-Републичке заједнице науке из Београда, чији је правни следбеник Република Србија – Министарство науке и заштите животне средине Београд, а сада РС -Министарство просвете, науке и технолошког развоја, заведена под бр.1657/1 од 17.01.1990. године којом је умешачу на страни туженог АА1 додељен једнособан стан аа, као неоснован.

УКИДА СЕ решење о парничним трошковима, садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 бр.7133/10 од 13.02.2013. године, исправљене решењем истог суда П1 бр.7133/10 од 26.11.2013. године, које је исправљено решењем тог суда П1 бр.7133/10 од 16.06.2014. године и предмет се, у том делу, **ВРАЋА** првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр.7133/10 од 13.02.2013. године, исправљеном правноснажним решењем истог суда П1 бр.7133/10 од 26.11.2013. године, које је исправљено решењем тог суда П1 бр.7133/10 од 16.06.2014. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништена одлука Збора радника РЗ Републичке заједнице науке из Београда, чији је правни следбеник РС – Министарство науке и заштите животне средине Београд, а сада РС Министарство просвете, науке и технолошког развоја, заведена под бр.1657/1 од 17.01.1990. године, којом је умешачу на страни туженог АА1 додељен стан аа. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 846.750,00 динара.

Против наведене пресуде тужени и умешач су благовремено изјавили жалбе и то тужени због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права, а умешач из свих законских разлога.

Тужилац је поднео одговор на жалбе туженог и умешача.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 372 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.125/04, 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506 став 1 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 – у даљем тексту: нови Закон о парничном поступку), Апелациони суд у Београду је нашао да су жалбе основане.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбама указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је са 01.06.1985. године засновао радни однос код правног претходника туженог, Републичке заједнице науке Радне заједнице службе и то одлуком бр.2124/1 од 23.05.1985. године, по конкурс од 10.12.1984. године за пријем радника на послове самосталног саветника за планирање и системска питања и то на неодређено време у Радној заједници у служби РЗН на пословима и радним задацима самосталног саветника за планирање и системска питања, а пре тога је био у радном односу на _ факултету у Приштини до 31.05.1989. године, када је тражио мировање радног односа почев од 01.06.1985. године због преласка у Београд. Град Београд Управа за имовинско правне послове је актом бр.360-928/89 од 24.07.1989. године дала сагласност Републичкој заједници науке да може једном бити давалац на коришћење стан аа, односно да се тај стан може дати на коришћење раднику, након обезбеђивања другог стана досадашњем носиоцу станарског права. Према нацрту ранг листе за утврђивање реда првенства за доделу једноснобног стана на коришћење, и то наведеног стана аа умешач АА1 је увршћена на друго место са укупно 319 бодова, а тужилац на треће место са укупно 146 бодова, а наведени редослед је задржан и у предлогу ранг листе за утврђивање реда првенства за доделу стана на коришћење од

10.10.1989. године. Оспореном одлуком туженог бр.1657/1 од 17.01.1990. године умешачу на страни туженог, раднику АА1 је дат на коришћење, као носиоцу станарског права, стан уступљен Радној заједници Скупштине републичке заједнице науке, и то једнособан стан аа, а умешач је са Основном заједницом становања закључила уговор о привременом коришћењу наведеног стана. Према уверењу о пребивалишту тужиоца, он је рођен у __, а у Београду је пријављен од 01.08.1989. године, у __. Према подацима из радне књижице тужиоца њему је 31.05.1985. године престао радни однос на __ факултету у Приштини, а од 01.06.1985. године је пријављен у Републичкој заједници науке Србије у Београду. Тужиоцу је у Приштини додељен једнособан стан у аа1, власништво Извршног већа Скупштине АП КиМ Приштина, на основу решења 05-360-1056/83 од 16.06.1986. године, који је користио до 13.12.1988. године, када је тај стан додељен другом лицу, а тужилац је постао носилац станарског права на стану у Приштини, аа2 и то по основу радног односа код Покрајинског извршног већа Косова, за који је закључен уговор о коришћењу стана бр.1193/14020 од 04.10.1989. године, а наведени стан је откупила супруга тужиоца, АА2, о чему је закључен уговор о откупу стана од 24.02.1993. године, уз сагласност тужиоца од 08.02.1993. године. АА2 је уговором о купопродаји непокретности Ов.2681/97 од 26.05.1997. године продала наведени стан аа2, а на основу уговора о купопродаји Ов.бр.6987/97 од 02.09.1997. године постала је власник стана у Београду, у аа3. Тужилац је у Београду живео од 1985. године, прво са сином из првог брака СС, који је рођен __ године и који је у том периоду похађао __ гимназију, а касније су из Приштине у Београд прешли да живе са њим супруга СС1 и син СС2, који је преминуо 1990. године, а касније су рођена деца син СС3 и ћерка СС4. Из исказа умешача на страни туженог АА1 утврђено је да она код туженог ради од 1977. године, да има супруга и два сина и да је спорни стан добила у августу 1989. године на привремено коришћење, да у њему живи и данас, али да није могла да га откупи јер је стан у спору, да је била трећа на ранг листи, а тужилац четврти и да се тужилац жалио правобраниоцу када је њој додељен спорни стан, али да је правобранилац рекао да је све урађено по закону и да је тужилац бодован као лице које има боравиште у Београду, а пребивалиште у Приштини и да има решено стамбено питање у Приштини. Према исказу тужиоца саслушаног у својству парничне странке, он се 1982. године оженио са АА2, а пре тога је био ожењен и има сина из првог брака СС, који је рођен __ године, а __ године је добио сина СС2, који је умро. У __ године је добио сина СС3, а __ године ћерку СС4. У Приштини је био запослен као професор на __ факултету, а супруга је радила у Покрајинском секретаријату за финансије као правник и званично је у том секретаријату радила до 1995. године, боловање је добијала на болесно дете, а после и на два порођаја. У Покрајинском извршном већу је 1990. године добила стан __, али на његово име, који је касније откупила, па су 1997. године додали новац и купили стан на Бановом брду, аа3. Према исказу тужиоца он је 01.06.1985. године дошао да живи у Београд, где се запослио у Министарству науке где је радио све до пензије, с тим што се 1985. године то звало Заједница науке Србије и обављао је послове високог саветника, а у радни однос је примљен по конкурсу. Са њим је од 1986. године живео син СС који је уписао __ гимназију, а у јуну 1986. године у Београд је дошла да живи са њим и супруга са болесним дететом и све до 1997. године, док нису купили стан аа2, он је са породицом био подстанар на разним местима. Од када се запослио код правног претходника туженог конкурисао је за стан, али га у прво време нису стављали на ранг листу, јер се водило да ради у Приштини и да му радни однос у Приштини мирује, а

касније су га стављали на ранг листу, али неправилно, јер је добијао бодове само на стаж али не и бодове за чланове домаћинства, а од 1986. године центар живота његов и његове породице постао је Београд.

Оценом изведених доказа, првостепени суд је закључио да бодовање тужиоца приликом расподеле спорног стана није извршено у складу са одредбама Правилника о решавању стамбених потреба радника правног претходника туженог и то по критеријуму стамбене ситуације и по броју чланова породичног домаћинства и да тужиоцу, који је подстанар од 1985. године у Београду, где није имао решено стамбено питање, припада 250 бодова у складу са одредбом члана 31 тачка 1 наведеног Правилника и за број чланова домаћинства додатних 12 бодова, тако да му укупно припада 418 бодова, са којима би био на првом месту ранг листе за утврђивање реда првенства за доделу стана, испред АА3 која се налазила на првом месту са 411 бодова и умешача АА1 која је била на другом месту са 319 бодова, па је усвојио тужбени захтев и одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, погрешно је првостепени суд применио материјално право, како се основано указује жалбама туженог и умешача, због чега је ожалбена пресуда, у ставу првом изреке преиначена и тужбени захтев тужиоца одбијен, као неоснован.

Одредбом члана 1 Уредбе о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини („Службени гласник РС“ бр.41/2002 – у даљем тексту: Уредба) пописано је да се Уредбом уређују услови и начин решавања стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица у државним органима и организацијама, органима и организацијама јединица територијалне аутономије и локалне самоуправе, јавним службама (јавна предузећа и установе) и другим организацијама чији је оснивач Република Србија, односно територијална јединица (у даљем тексту: корисник државних средстава), основи и мерила за утврђивање реда првенства, утврђивање реда првенства, поступак и органи одлучивања и друга питања од значаја за решавање стамбених потреба наведених лица, а према одредби члана 62 Уредбе даном ступања на снагу Уредбе престају да важе сви прописи и општи акти по којима су решаване стамбене потребе код корисника средстава у државној својини у смислу члана 49 Закона о средствима у својини Републике Србије.

Одредбом члана 61 Уредбе прописано је да поступак за решавање стамбене потребе започет по општем акту, односно пропису по коме до дана ступања на снагу Уредбе није донета првостепена одлука или је одлука поништена од стране суда наставиће се по одредбама ове уредбе.

У конкретном случају, поступак расподеле спорног стана, као и додела стана умешачу је започела пре ступања на снагу Уредбе, па би се, у ситуацији да суд поништи оспорену одлуку, поступак расподеле тог стана морао да обави по одредбама Уредбе. Како из изведених доказа и из исказа самог тужиоца са рочишта пред првостепеним судом од 13.02.2013. године произилази да је тужилац код правног претходника туженог радио од 1985. године па до пензије, а да се на основу Уредбе решавају стамбене потребе изабраних, запослених и постављених лица код корисника средстава у државној својини, тужилац, као

лице које је остварило пензију због престанка радног односа код туженог услед пензионисања, није активно легитимисан у овој парници нити би могао поново да учествује у расподели стана. Код неспорне чињенице да је тужиоцу радни однос код туженог престао због остваривања права на пензију, због чега није активно легитимисан у овој парници, без утицаја су наводи тужиоца из одговора на жалбе да је тужени тек у жалби истакао приговор недостатка активне легитимације.

Из наведених разлога, сви остали наводи жалбе туженог и умешача, као и наводи тужиоца из одговора на жалбе остају без значаја.

Међутим, решење о парничним трошковима, садржано у ставу другом изреке ожалбене пресуде је морало бити укинато, јер првостепени суд није навео разлоге о томе коју је Адвокатску тарифу применио, да ли по вредности спора или по врсти спора. Због тога се решење о парничним трошковима није могло испитати, па је укинато и предмет, у том делу, враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци, применом одредаба чл. 380 тачка 4 и 387 тачка 3 Закона о парничном поступку, у вези са одредбом члана 506 став 1 новог Закона о парничном поступку.

Председник већа – судија
Александра Спирковска, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић